

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

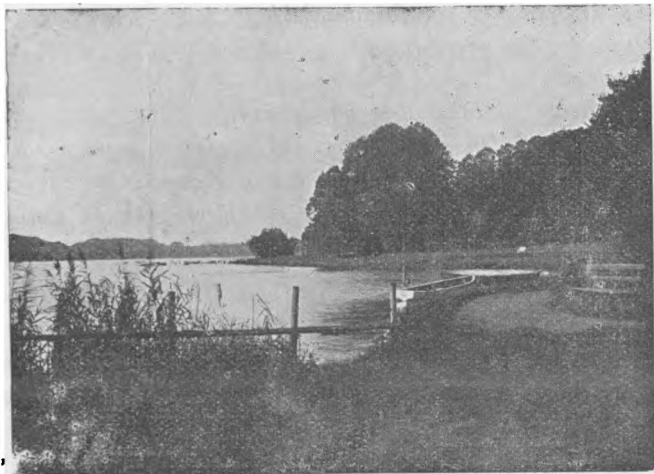
SIDSTE NYT.

TIDSSKRIFT FOR SORANERE.

Nr. 6.

15. Januar 1914.

1. Aarg.

Parti fra Sorø Sø.

Efter Ferien

—o—

*En Morgen du vaagner og tidlig maa op,
og „Gaasekød“ faar over hele din Krop
det pludselig staar dig klart, du tilbage til Sorø er vendt!
Ferien er endt!*

*Hvabeha'r? Var det sandt
og i et Nu dine Drømme forsvandt,
du troede, du laa saa hyggelig hjemme,
saa var du i Sorø, ak, at du kunde glemme!*

*Du vil dig putte under Tæppet ned
og tænke paa den dejlige Ferie,
dog ikke ret længe varer det ved,
der viser sig Billeder af en helt anden Serie.*

*Du har vasket dit Ansigt med det iskolde Vand,
du har klaret din Tanke og din Forstand,
Fericns Drømme er nu forsvundet!
Ugideligheden er overvundet!*

*Og saa husker vi atter den gamle Vej,
Ferien er endt! Du skal paa Galej!
Men vi ta'r vores Tørn med en lystig Sang,
i det fjerne det lysner: Det bli'r vel Ferie nok én Gang.*

Sorø, i Januar 1914.

FREDERIK NYGAARD.

Ich bin ein Preusse?

(Udeladt paa Grund af Pladsmangel i Julenummeret).

— o —

Det var Juleaftensdag. Jens sad hjemme paa sin Faders Gaard og holdt Mørkning. Tankerne var mest inde i Nabostuen, hvor Moderen pyntede Juletræ. Og saa gik det hele Tiden frydefuldt igennem ham: Det er Ferie — hele 14 Dage fri fra Skolen. Aa ja, det var en lang og underlig Tid at tænke tilbage paa, de mange Aar i den præsiske Almueskole; og et halvt Aars Tid var der endda igen.

Hvor huskede han endnu den allerførste Dag, da han ved sin ældre Broders Haand, ikke uden Hjærtebanken, stavrede hen til det store røde Skolehus nede i Landsbyen. Baade det med Kammeraterne, som han jo for Resten alle kendte forud, og saa det andet, det fremmede. Læreren var kommen med Brillen paa, og havde gænnet de Store ind i Overklassen; selv blev Jens med de smaa Dreng og Piger puffet ind i Begynderklassen. Der sad han saa, paa Bænk med Hjulmagerens Hans, og stirrede. Paa Væggen hang to mægtig store Billeder af en fin Herr og

Dame, han ikke kendte. Herren saa stræng ud og havde stort Overskæg med opsnoede Spidser, ganske som Gendarmen i Ulle-rup, og Hans hviskede: Det er æ Kejser. Saa var der andre Billeder af Dyr, Fugle og Huse. Paa Katødret sad den lille, unge Lærerinde, der uylig var kommen langt Sydfra; hun kunde ikke være saa farlig, mente Jens. Og saa var det begyndt: Kinder was seht Ihr auf dem Bilde da — det fremmede Maal, som Jens daarlig nok havde hørt før, skar gennem Stuen; der var jo ikke skabt Mening i hvad hun sagde. Men hun pegede og pegede med Stokken, først paa en Høne og sagde H u h n, og saa maatte alle i Kor sige H u h n, — derefter paa en Hest og sagde P f e r d, og alle maatte de raabe F e r d — hvad skulde det blive til?

Hvor havde det været sært, og hvor var det slidsomt Aar ud og Aar ind. Tysk og atter Tysk. Det værste var endda ikke paa Skolen, men Lektierne hjemme; tyske Vers og tysk Geografi og tysk Historie udenad; i Begyndelsen begreb han ikke det halve, lærte det bare som Abracadabra. Nu var han dog naaet til at forstaa det allermeste. Men hvor kneb det, bare han skulde svare en Sætning udenfor Bogen; hvert Ord var en Fælde. Hvorfor fik man i Grunden ikke Lov at snakke fra Leveren paa sit eget Sprog?

Men det var jo forbudt. Selv i Frikvarteret paa Legepladsen skulde de egentlig snakke Tysk; men her var Lærer og Lærerinde dog saa kloge at lade en Sinule tunghøre; hvem havde ogsaa ellers gidet sige et Kvæk til sine Kammerater?

Saa var Jens blevet ældre og kom i Overklassen. I nogle af Timerne kunde det sommetider kvalme for ham. Tyskerne, lærte han i Historie, var Vorherres udvalgte Folk; Retten havde altid været paa deres Side, altid var de ædle og højsindede, altid var deres Modstandere frække Voldsmænd; ogsaa Danskerne havde brutalt underkuet de værgeløse Tyske i den gamle „Nordmark“ Slesvig-Holstein, indtil Preussen endelig udfriede dem fra Aaget. Ogsaa Jens var udfriet, og derfor maatte han med de andre synge Fædrelandssangen: „Ich bin ein Preusse, kennst du meine Lieder;“ — ikke sjælden sang de i Stedet ganske rolig: Ich bin kein Preusse; Forskellen i Lyd var jo saa lille.

Men saadan en lille Oplivelse var sjælden; hvor sendte Jens ikke tidt, naar Hovedet sank træt ned mod Bogen, et Misundelsens Suk over til sine jævnaldrende i Danmark. Tænk, hvor alt der maatte gaa af sig selv, med Liv og Lyst! Mon de egentlig vidste, hvor godt de havde det. — — —

Døren gik op; ind til Juletræet. Blandt Jenses Ting var der en brilliant Bog med Fortællinger, som Gave fra danske Skoledrenge til en ukendt lille Kammerat. Det skulde blive noget andet at tage fat paa end Brandenburgs Krige i det syttende Aarhundrede. Og ud paa Aftenen sagde Faderen til ham: „Næste Efteraar skal du faa Lov at komme paa Efterskole i Kongeriget, hvis da Preusserne ikke sætter en Stopper for det.“ „Kan de da ogsaa forbyde det Far?“ „Vist kan de saa, Jens; de kan sætte dig i tysk Tvangs-Efterskole i Stedet; men vi kan jo haabe.“

Før Jens sov ind, tænkte han: Endnu mere tysk Skoletvang — det kan næsten ikke være muligt! Men mon Tyskerne da virkelig tror, at de paa den Maade faar gjort mig til en rigtig Prøjsler?

F.

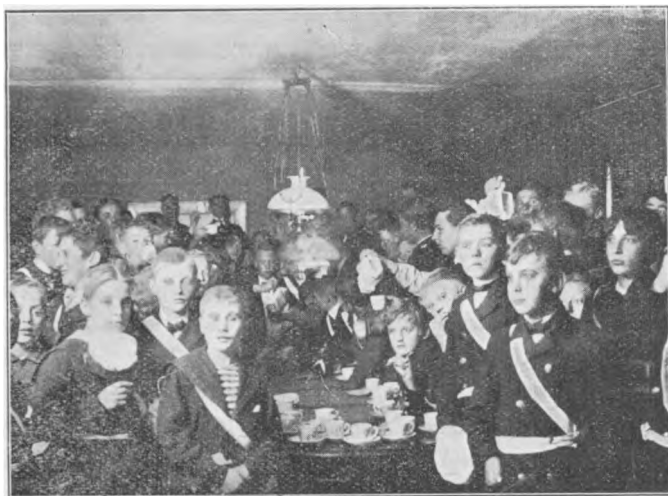
Julekomedien.

—o—

Endelig den 21. December Kl. 4 aabnedes Døren til Festsalen, og glade og forventningsfulde indtog vi vore Pladser længselsfuldt ventende paa det Øjeblik, da Tæppet med Fønixfuglen skulde gaa op for den soranske Skueplads's skraa Brædder. Og lad os sige det straks: Forestillingen blev en afgjort Sukces, og der var sikkert ikke én, som ikke gik hjem med Følelsen af at have tilbragt en overordentlig fornøjelig Aften. Den største Del af Publikum bestod naturligvis af Elever og deres mer eller mindre „kære“ Lærere, men ogsaa en Del Forældre og flere af Byens Folk var til Stede. — Rollerne blev som Helhed godt udførte, og særlig gjorde Juul Sørensen Lykke som den gemytlige Skræddersvend Peter Ravn. C. C. Andersen og Spärch, som vi jo kender fra tidligere Optræden, udførte de ikke helt lette Roller glimrende, og Boesen var storartet som den skarnagtige Konsulinde, skønt han jo havde et ømt Punkt paa Sangens Omraade.

Luises Rolle udførtes af K. Trolle, som var rigtig sød, men hun var lidt for bange af sig. Kipp som Kammerjunker Pilse udførte ikke sin Rolle markeret nok, hvad man ikke kunde sige Skomager Tokkerup paa, thi Glahn's Snøvlen var ofte for utydelig igen. Studenterne, Mine og Margrete Stuepige var alle gode, og var der nogen der skulde fremhæves af dem, var det de 2 Dalerup'ør, Amly og H. Larsen. Dronning Gunhild udførtes af Jul-Rasmussen, men den Maade, hvorpaa denne „kom til Verden og gik derfra igen,“ var lidt lovlig komisk. — Der var kommet nye Dekorationer, og særlig var Skovpartiet ved Nat meget stemningsfuldt. — Som en smuk Afslutning paa denne lille Teateranmeldelse, vil jeg paa egne og andres Vegne rette en Tak til Hr. Overlærer Glahn, der med stor Dygtighed og Taalmodighed har ofret mange Timer paa vore Skolekomedier.

JENSEN.

Skildringer fra Soldaterkorpsets Færd.

— 0 —

4. Natmanøvre paa Storgaarden.

Kl. 8¹/₄ stillede Korpset til „Natmanøvre“ i ca. 1¹/₄ Time. De tre yngste Delinger skulde udstille Vedetkæde til Beskyttelse

for en supponeret større Styrke, medens 1ste Deling fik den Op-gave at forurolige Vedetterne og muligvis bryde igennem Kæden. Saa snart 1ste Deling var afmarcheret, uddeltes Feltraabet, hvor-paa fulgte en kort Instruktion m. H. t. Piket og Feltvagter. Der-paa skulde Posterne udstilles. Hr. Funder havde imidlertid faaet en god Idé, som modtoges med Begejstring. Han vilde med hele 2den Deling som en Slags Officerspatrouille foretage en omgaa-ende Bevægelse for i Nattens Mørke at falde 1ste Deling i Ryg-gen og saaledes rimeligvis tage denne. Selv paa Søren havde denne Tanke virket ganske opildnende, og med Hjærtet fuldt af Haab drog Delingen ud af Gaarden. Det var meget mørkt; thi Maanen var ikke staaet op. Ad en Sti drog man ind i den nær-liggende Skov. I en lang Række bugtede Delingen sig lydløst fremad — det gjaldt jo om ikke at blive hørt. Nu førte Stien over en Mose; paa den anden Side af denne skulde Delingen lægges i Baghold bag en kratbevokset Bakke. Men de foregaa-Dages stærke, vedholdende Regn havde oplødt Mosen. 1ste Sek-tion, hvortil Peter og Henrik hørte, var nær ved at synke i, og Drengene maatte springe fra den ene Ellebusk til den anden for at naa frem. Hr. Funder og Søren var blevne tilbage et Øjeblik ved Mosens Kant for at faa de bageste med og instruere dem. Nu vilde de skynde sig frem, og i Farten tog de sig ikke tilstrækkelig i Agt, løb mellem to Ellebuske og sank i til Livet. „Her sidder vi godt,“ erklærede Hr. Funder med Galgenhumor, „og her kan vi komme til at sidde en god Stund.“ Det var en slem Historie. Man prøvede paa at række Søren en Haand; thi han var nær-mest ved Ellebuskene. Men det lykkedes ikke. „I maa tilbage at hente nogle lange Brædder,“ erklærede Hr. Funder. Da fik Peter et Indfald. Han og Henrik kravlede op i den ene Elle-busk, og ved forenede Anstrængelser lykkedes det dem at tynde en Gren ned. Idet Peter nu omfattede Grenen med sine Ben, som Henrik dernæst greb og holdt fast, strakte han Overkroppen nedad og tog Sørens udstrakte Hænder. Det smærtede i Peters Arme og Ben; men han holdt fast, og tilsidst fik Søren fat i Grenen. Denne blev derved yderligere tvungen ned, saa ogsaa Hr. Funder kunde faa fat, og snart var begge paa det tørre. „Det gjorde I godt,“ erklærede Hr. Funder, „og det slap Søren

og jeg skam forholdsvis godt fra.“ Søren følte ned ad sig og fortrød inderlig, at han havde taget de hvide Permissisner paa. Og Forsinkelsen og Støjen havde ganske ødelagt den omgaaende Bevægelse, saa at 1ste Deling vandt en eklatant Sejr. Man trøstede sig dog med at have gjort sit bedste, og da de hjemvendende blev inviterede paa Kaffe og Basser af Familien Frederiksen, var Stemningen snart paa det højeste. Og nu hændte noget, som var ganske imod Traditionen. Befalingsmændene fik „saadan en umaadelig Lyst“ til at danse. Om det var Sygeplejerskernes eller Frøkenerne Frederiksens Idé, kunde ikke opklares. Men de yngre Lærere holdt med Ungdommen, og Musikken som ikke kunde en eneste Dansemelodi, erklærede alligevel, at den godt kunde spille. „Gamle“ brummede; den Slags Natmandøvre holdt han ikke af. Fru Frederiksen besejrede ham imidlertid, og snart gik Dansen „let gennem Mælkestuen.“ Midt i Sværmen svang Hr. Bastholm sig med Husets Damer. Naturligvis skumlede nogle af de lange Lømler i II G. De syntes, deres „kære Lærer dansede lovlig tidt med Frk. Skovborg.“ Men saadan nogle skal jo altid have noget at bemærke. — Medens Dansen stod paa, gik Søren og drev omkring udenfor. Han havde faaet et Par rigtige Mandfolkebenklæder paa og kunde derfor ikke godt præsentere sig i fuldt Lys. Han var dog kommet i godt Humør og fortalte „Gog“ om 2den Delings Hændelser og Peters Bedrift. „Gog“ var som sagt godmodig; men desuden var han stærkt sportsinteresseret. Efterhaanden gik den Vrede, han havde følt overfor Peter, over til Beundring. „Det har „Bette“ klaret udmærket!“ erklærede han sluttelig med Bestemthed. „Bette“ var Peters Øgenavn; det havde han taget med hjemmefra, hvor han var den yngste i Børneflokket. Lidt efter øjnedes Peter i det fjærne. „Gog“ gik lige hen imod ham, rakte ham Haanden og sagde: „Det ku' jeg nu ellers ikke ha' gjort bedre! Skal vi ikke være Venner for Fremtiden?“ Og Peter slog til og lovede sig selv, at det Venskab skulde „Gog“ ikke komme til at fortryde, hvis Lejligheden bød sig.

Men Klokkeren var nu bleven 11, og nu skulde alle til Ro. Det lykkedes ogsaa m. H. t. Eleverne, som snart sov forholdsvis rolig i Halmen. Lærerne derimod antydede Dagen derpaa un-

der megen Munterhed, at der i Hovedbygningen endnu havde fundet forskellige „Natmanøvrer“ Sted. L.

Blandet Nytt

— 0 —

Til Alumnekomedien Søndag før Fastelavn opløres Farcen: »Vækkeuret.« - Paa Grund af for ringe Anmeldelse vil der ingen Amatørfotografiudstilling blive. — Resultatet af Præmieopgave 2 var at 1. Præmie tillaldt O. Krog-Meyer. 2. Præmie: Fabricius. — I næste Nr. Fortsættelse af vor Enquête. — Alle udenbys Abonnenter, der ikke modtager Bladet i rette Tid, bedes klage til det derværende Posthus. — Husk alle at indsende de 60 Øre inden næste Nr. — Da vi den første Dag efter Ferien samledes til Lovsang, savnede mange en kendt Skikkelse — Hr. Overlærer Lauritzen. Han er nemlig i København, hvor han er blevet opereret for en Tarmildelse. Vikar er Hr. Rasmussen fra Kbh.

Vore Samlermærker.

Nr. 1.

Nr. 2.

Næste Nr. den 1. Februar. Bidrag modtages til den 22. Januar, Kl. 8³⁰.

Udgivet af et Aktieselskab. Redaktør: L. HENDIL, H. HENRIKSEN (ANSVARHAVENDE). Ekspedition: Sorø Bystation

Trykt i Sorø Bogtrykkeri (Aktieselskab) ved R